

M. Carme Rafecas

Blanc breu

Premi València Nova
Alfons el Magnànim
de Poesia

El color de les tovalles:
un blanc efímer
de llunes de gotes
de cava i de sang.
A cada aniversari
envelleix un engany.

bromera poesia

I

No us preocupeu dels ulls:
poden ser blancs i tímids, no són pas delators.
Els seus raigs letals plegats com banderes
d'un país del qual ja no se'n sap res,
una obstinada independència,
insolvent entre les muntanyes.

SYLVIA PLATH

L'escuma de la copa:
una veritat efervescent
que s'apaga de sobte
dins el vidre.
Com la mar calma
en la nit negra
que tanca l'esclat
de l'estiu il·lusori.
El color de les tovalles:
un blanc efímer
de llunes de gotes
de cava i de sang.
A cada aniversari
envelleix un engany.

POR QUOTIDIANA

Serpenteja atemorida
cap endins en sentir-nos,
es resisteix a contemplar
des de la Terra inermes.
I a tu, que dius que
no són hores de plorar,
les rodes et porten
a la «tres quaranta»,
dels Monjos a l'Arboç
i del Vendrell a Sant Vicenç,
que ara no és temps
de relliscar sota la pluja.
No vols ser l'ull
del monument de la rotonda,
apagues la ràdio
i corres, gires el volant
d'esquena al poble.
Esquives la llebre, l'ocell,
les plomes ensagnades,
que ara no són hores
de veure gates mortes.
Fuges, fuges de la vila
mullada i deserta,

t'obres pas entre la guerra
dels coloms de la misèria,
de la Torre a Salomó,
de la Nou a Vila-seca.
Fuges de les teves urpes,
de les teves pigues negres,
te'n vas amb tota la por
que la teva bèstia té
cap a la teva bèstia.

PARAULES DE CARTRÓ

Estimar-se de mentida en un llit palpable,
ignorar la identitat dels somriures fatigants,
la banalitat dels mots de rutina
i la solitud que s'amaga
en la llengua més llarga del teu poble.
Confondre acudits amb els teus ulls,
tan negres, tan lluents,
culpar els gintònics de tot, culpar el vent,
permetre el silenci tumultuós de les parets.

Camino cap a mi,
però quan hi arribo,
el camí traçat no és oblit
que és el jo, de lluny, que enyoro.

Ahir, demà... Mai ara.
La Terra és rodona,
l'enlloc m'espera.

PAPERS

La mare diu que no soc jo,
que ni m'hi assemblo,
a la dona del retrat excels
que tu vas fer-me:
la meva mirada trista
a les teves mans,
eternitzada pel llapis, el carbó
i el teu pols indeleble.
Jo mai no sabré qui soc.
Per més que tu siguis un geni,
per més que jo vagi escrivint
les meves pàgines buides,
per més que se'm mori
l'arrel impetuosa de l'abril,
em trobaràs segellada
en el paper de filla
desitjada.

Vora els troncs abrandats
del silenci tancat
de la porta que m'obres
de la casa que avui
no ens cau a sobre.

Quatre pupil·les en confluència
auguren udols metamòrfics
en un món gris i deshabitat.
Més tard, seran mutilades
per donar llum a les mentides.
La lluna reposarà sobre noves muntanyes;
el llop abandonarà el llit rebregat
en forma d'èsser humà.

CONSCIÈNCIA

Et cremo a tu
i em cloc de sobte
al fred punyent
de l'urna grisa.

Breus anhels en vida
que sepulquem sense voler.

Somnis freudians dormint de dia
que en algun lloc existiran.

Espurnes anònimes del tabú
que s'apaguen com un desig ignorat.

Tènue repressió invisible
que ha silenciats les vides
que encara creuen parlar.